

בקיודם של מוצאי החג של תקופה. של תקופת תשרי אצל משכה תקופת תמוז עד כאן לא וא"ת והא' אי אפשר שתמשוך עד כאן כדאמר' צפרק קמא דסנהדרין (דף יג.) דבעינן מקלט החג בתקופה חדשה וי"ל דאמר התם (יא): דעל תקופה לזדה אין מעבדין: **לפני** הורע ובשעת הורע. תימה דכל זה הוא פרק א' דאין הפסק בין לפני הורע לשעת הורע וי"ל א' דבשעת הורע הוא סוף הורע שכבר זרעו כל מה שהיה להם ונתמסר להם שלא היה להם כל האורך: **לשותפין**. פירש ר"ח ור"ת כי הא' דאמר צריש המקבל (צ"מ דף קה.) הני צי תרי דענדו עסקא צהדי הדדי ורווחן וא"ל חד לצבריה מא ונפלוג ואמר ליה אידך נרויח טפי דינא הוא דמעכב והשתא עד זה הזמן יכול לעכב ולא ימכרו ויתלוך וכן לכל דבר יש זמן: **אי הכי היינו דבתיב ותך השמש**.

של הנחה. הרי זה חושש למפרע כל הימים עד מעת לעת של הנחה ראשונה. יום אחד שלם מחזיקין להו צחוקת קיימין צידוע ומשם עד כאן ספק ויחזור ויתרוס: **חושש מעת לעת**. משמע יום אחד הוא דקאי צחששא היינו כמ"ד מעת לעת של צדיקה: **אלא למ"ד**. כוליה יומי קאי צחששא צר מיומא קמא חושש למפרע עד מעת לעת מיבעי ליה: ר"ל צן פדת דגמרא ור"ל צן שמוע דמתניתין וצריחא: **חלוקין**. ואמרי דלעולם חיישינן הואיל ונמלאו אבדין וכל פירות שתקנו ע"י אותן פירות צריך לחזור ולהפריש: **מקוה**. שהיה צחוקת שלם ונמדד לאחר זמן ונמלא חסר: **כל טהרום שנעשו על גביו**. כל תרומות וטהרות שנשתמשו בהן ככלים ואנשים שטבלו מטומאתן צחותו מקוה מעולם: **צין שהמקוה צרשום הימיו**. דק"ל ספק טומאה צרשות הימיד ספיקו טמא"י: **צין צרה"י**. דק"ל ספיקו טהור הכא טמא. די אמרינן ספק טומאה צרה"י טהור היינו ספק נגע ספק לא נגע דאיכא למימר לא נגע אצל זה שהיה טמא ודאי ומה צא לטהרו צנצבלת ספק אל טהורנו מספק: **פשיטא דחלוקין**. מהא ממני' ור"ל צן פדת מאי אשמעינן הא ממני' צדליא צן פדת טמאות: **אל סקופה**. אס כבר נכנסה תקופת תשרי אצל אס משכה תקופת תמוז עד כאן לא: **לשופיין**. שאין הא' יכול למכור שלא מדעת חצירו חוץ לפרכים הללו אצל צפרקים הללו שאין צריך לימלך ואס מכר ונתייקר השער לאחר זמן אין עליו כלום: **פירקיה**. זמנו למכור: **צבעה שמנצפה עושה תלמים צים**. כתלם של מענית המחרישה דהיינו חרישית לשון חרישה לפי שחוקה היא: היינו דקציב צתמיה: **וסך השמש**. הכתוב צא להעיד שנתחמם העולם ואתה אומר שסופר הכתוב צנח גצורת סערומיה ולכן שיה צלשונו: **משפעת כל הרווחים מפניה**. כשהיא מנצפת צעל מרישה שהיתה לו מרישה עם מר עוקצא שהיה אצ צ"ד כדאמר' צפ"ק (לעיל דף יג.) צני אדם העומדים עליו וצדיק למוסרס למלכות והוא היה גניבא דמפרש התם: **רוח צפונית**. את שאר הרווחים: **צן נץ**. מלאך העשוי כנץ: **מעמידה**. צנכפיו: **יאצר**. לשון אצרתו. יגדיל כנץ: **גהרקא**. עגלה עשויה כשירה ומנהיגים צה שריס: **סרצלא דכרסי**. צצע מלכת דומה לכרמי: **אנא לא צריכנא להו**. דרצ נחמן ו) חתניה דנשיאה הוה צהעור והרוטוב (מולין דף קד.) צלייה. רצ נחמן צר יעקב דלרעיה שהיתה רוח מרחימת מנצפת והוסם לו: **שדיא נציב**. השדה מנצפת: **שכנח זרע**. מוך שלשה ימים: **מקורה של אשה**. עוצר צצמעייה: **עדי סוראש**. הוא. הדצר הוה מצני סוראש הוה דדייקי קרלי: **שופתא**

תורה אור השלם

1. ויחד בורח השמש ויפון אלהים רוח קדים וירישית ותך השמש על ראש יונה ותעלה וישאל את נפשו למות ויאמר טוב מותי לחיית:
2. אשר בגדיך חמים בדיקשתי ארץ מקדום: איוב לו יו
3. המביתך יאבר נץ יפרש כנפיו לחיית: איוב לו טו
4. כי הוא בן אחרים יפריא יבוא קדים רוח וי ממדיר עלה יבולש מקורו ויחרב מעטו הוא ישסה אוצר כל כלי המדה: הושע יג טו

גליון הש"ס

תום' ד"ה אמא וכו' הוא ר"צ בר יצחק. וכן מנולר צרשי' מגילה דף כח ע"ב ד"ה י"ב: בא"ד וכן לאו היינו צריכין יב ע"ב:

הגהות הב"ח

(א) גבי ואמר רב מתלפס: (ב) רשי' ד"ה אלף וכו' דרצ נחמן בר יצחק ממניה:

מוסף רש"י

כל טהרות שנעשו על גביו. טהרות שנשתמשו בכלים שטבלו על (נדח ב.) ובניין קדושין ע"ס. בין ברשות היחיד. ספק טומאה טמא צן, בין ברה"י. ספק טומאה טהור צו (קדושין ע"ס) צן שהמקוה עומד צה"ר דקיימא לן ספק טומאה צה"ר ספקו טהור, הכא טמא. ללא ספק הוא אלף ודאי (נדח ב.) ובניין קדושין ע"ס. פרוס הפסח. צנמ' מפרש טו' יום קודם שנספס דהיינו יום אחרון של אצרי, וכן פרוס עגרת טו' יום קודם, וכן פרוס חג דהיינו יום אחרון של אלול. (רשי' תו"י בבורח תו.) דבר אוריין הוא. צן מוה (לקוח סב.) פלגא. מולק על החכמים, שהיה מלעזר למר עוקצא שהיה אצ צית צין כדאמרין צפרק קמא (לקוח סב.).

מוסף תוספות

א. דקודם זריעה קנינ העולם שהיא מוכן להם בשעת הורע. מוס' הלא"ש. ב. לפני הורע. מוס' הלא"ש. ג. וצריך לקנות מהסר לו. מוס' הלא"ש. ד. משמע דר"ב בר יצחק לאו היינו ר"נ סהם. מוס' עירובין מג: ד"ה ימיו.

מעת לעת של הנחה תנן אם אבדו הרי זה חושש מעת לעת בשלמא למ"ד מעת לעת של בדיקה שפיר אלא למ"ד מעת לעת של הנחה היא מעת לעת עד מעת לעת מיבעי ליה קשיא: דברי ר' אלעזר: אמר ר' אלעזר "חלוקין עליו חבירו על רבי אלעזר דתנן ב"ב מקוה שנמדד ונמצא חסר כל טהרות שנעשו על גביו למפרע בין ברשות היחיד בין ברה"י טמאות פשיטא דחלוקין מהו דתימא מאי למפרע מעת לעת קמ"ל: רבי יהודה אומר בג' פרקים בוי': תנא בקידום של מוצאי החג של תקופה תניא ר' יהודה אומר בג' פרקים מוכרין את התבואה הלואי הורע ובשעת הורע ובפרום הפסח ובשלשה פרקים מוכרין את היין בפרום הפסח ובפרום עצרת ובפרום החג ושמן מעצרת ואילך למאי הלכתא אמר רבא ואיתימא רב פפא לשותפין מכאן ואילך מאי אמר רבא כל יומא פירקיה הוא ויהו כבורח השמש וימן אלהים רוח קדים חרישית מאי חרישית אמר רב יהודה בשעה שמנשבת עושה תלמים בים א"ל רבה אי הכי היינו דבתיב ויתך השמש על ראש יונה ויתעלה אלא אמר רבה בשעה שמנשבת משתקת כל הרוחות מפניה ויהיו דבתיב בגדיך חמים בהשקט ארץ מדרום ו) א"ר תחליפא בר רב חסדא א"ר חסדא אימתי בגדיך חמים בשעה שהשקט ארץ מדרום שבשעה שמנשבת משתקת כל הרוחות מפניה רב הונא ורב חסדא ו) הווי יתבי חליף ואזיל גניבא עלייהו אמר חד לחבריה ניקום מקמיה צ"דבר אוריין הוא א"ל אידך מקמי פלגאה ניקום אדהכי אתא איהו לגבייהו אמר להו במאי עסקיתו אמרו ליה ברוחות אמר להו הכי אמר רב חנן בר רבא אמר רב צ"ד רוחות מנשבות בכל יום ורוח צפונית מנשבת עם כולן שאלמלא בן אין העולם מתקיים אפילו שענה אחת ורוח דרומית קשה מכולן ואלמלא בן נץ מעמידה מחרבת כל העולם כולו מפניה שנאמר צ' המבינתך יאבר נץ יפרש כנפיו לתימן רבא ורב נחמן בר יצחק הווי יתבי הוה חליף ואזיל א"ר רב יעקב דיתיב בגוהרקא דדהבא ופרים עליה סרבלא דברתי רבא אזל לגביה רב נחמן בר יצחק לא אזל לגביה אמר דלמא מאינשי דבי ריש גלותא ניגהו רבא צריך להו אנא לא צריכנא להו כדחזא דרב נחמן בר יעקב הוה אזיל לגביה גלי דלרעיה אמר שדיא נשיב אמר רבא הכי אמר רב אשה מפלת בו ושמואל אמר אפי' מרגלית שבים מרקבת בו ר' יוחנן אמר אפי' שכבת זרע שבמעי אשה מסרחת בו אמר רב נחמן [בר יצחק] ושלשתן מקרא אחד דרשו כי הוא בין אחים יפריא יבוא קדים רוח ה' ממדבר עולה ויבוש מקורו של אשה ויחרב מעיינו זה שכבת זרע של אשה הוא יוסה אוצר כל כלי חמדה זו מרגלית שבים אמר רבא צ' עדי סוראש הוא דדייקי קראי מאי כי הוא בין אחים יפריא אמר רבא אפילו שופתא

פסקי ר"ד

סמכין אחזקה: א"ר אלעזר בן פדת חלוקין עליו חבירו על רבי אלעזר בן שמוע דתנן מקוה שנמדד ונמצא חסר כל טהרות שנעשו על גביו למפרע בין ברשות היחיד בין ברשות הרבים טמאות פי' מקוה שנמדד בא' בניסן והיה שלם ועמד בחוקת שלם ולאחר זמן בא' איירי נמדד ונמצא חסר כל תרומות וטהרות שנשתמשו בכלים ואנשים שטבלו מטומאתן באתו מקוה מא' בניסן שהיה שלם ועד א' באירי ונמצא חסר הן טמאות דחריש' שפא באחד בניסן לאחר בריקתו חסר מיד ואצ"ג דהוא ברשות הרבים דקיימא לן ספק טומאה ברה"י טהור היינו דאיכא למימר לא נגע אבל זה שהוא טמא ודאי ואתה בא לטהרו בטבלת ספק אתהונו מטפס אלמא ספק בדיקה הראשונה מעת חוששין ולא מעת לעת כלבר כמו שאמר ר' אלעזר ומאי דאמר' (בפסחים) [בקיודשין דף עט.] תניא המפרש חבית להיות מפרש עליה תרומה ומעשר כל ג' ימים ודאי מכאן ואילך ספק דמשמע שכל למפרע אנו חוששין רבנן הוא ספיקו על ר' אלעזר: ר' יהודה אומר בג' זמנים צריך לבדוק את היין (אבל) [ואם] הניחו להיות מפרש עליו חיישינן שפא החמץ ואין תורמין מחומץ על יין מפני (שנאנו מנין) ואם תרם אין תרומתו תרומה: ברוח קדים המנשבת במוצאי חג הסוכות ובהוצאת סמדר כשיפול הפרח והענבים נראים מדרום באשכול וקראו סמדר. ובעת כניסת מים לבוסר אחר הענבים ונעשו כפול הלבן בקראים בוסר וכשתכנס בתוכן לחלוותי שאם תעצור תוציא מהם משקה נקרא כניסת מים לבוסר ובאלו ג' פרקים גייל להיות מתקלקל היין שסופו להחמץ: תנא בקידום של מוצאי החג של קשה קראה כן ורוח דרומית שמה שדיא כדאמר צערוך צערך אסתמא וחוה לשוני לדי רוחות יש להן שמות רוח מרחימת שומא רוח מערצית אוריף רוח צפונית אסתמא רוח דרומית שדיא:

הדרן עלך כל הגמ'

וגו' יבוש מקורו זו מקורה שבמעי אשה הוא יוסה אוצר כל כלי חמדה זו מרגלית שבים אמר רבא צ' עדי סוראש הוא דדייקי קראי מאי כי הוא בין אחים יפריא אמר רבא אפילו שופתא

מהסר לו. מוס' הלא"ש. ד. משמע דר"ב בר יצחק לאו היינו ר"נ סהם. מוס' עירובין מג: ד"ה ימיו.